

FRANCESC MIRALLES
ÁNGELES DOÑATE

UÇURUMDA
SON ÇAY

UÇURUMDA SON ÇAY

Àngeles Doñate & Francesc Miralles

© Un Te Para Curar El Alma, Àngeles Doñate & Francesc Miralles
Translation rights arranged by Sandra Bruna Agencia Literaria, SL All rights reserved.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Kaan Cumalioğlu

Yayıma Hazırlayan: Ozan Çağatay

Yayın Koordinatörü: Egemen Kırım

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Çevirmen: Emir Acar Çobanoğlu

Editör: Zeynep Bilgin

Son Okuma: Aslı Yalkut

Kapak Tasarımı: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Serap Bertay

Sosyal Medya-Grafik: Nursefa Üzüm Kalender - Mina Sönmez

ATHİCA: Ocak 2024

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN: 978-625-98612-1-0

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5 Nişantaşı-İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

www.destekmediagroup.com www.destekdukkani.com
[f](https://www.facebook.com/athicabooks) athicabooks [i](https://www.instagram.com/athicabooks) athicabooks [t](https://www.twitter.com/athicabooks) athicabooks
[d](https://www.youtube.com/athicabooks) athicabooks info@destekyayinlari.com

Destek Dukkan

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay. Prom. ve Kâğıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No. 62/B Bağcılar-İstanbul

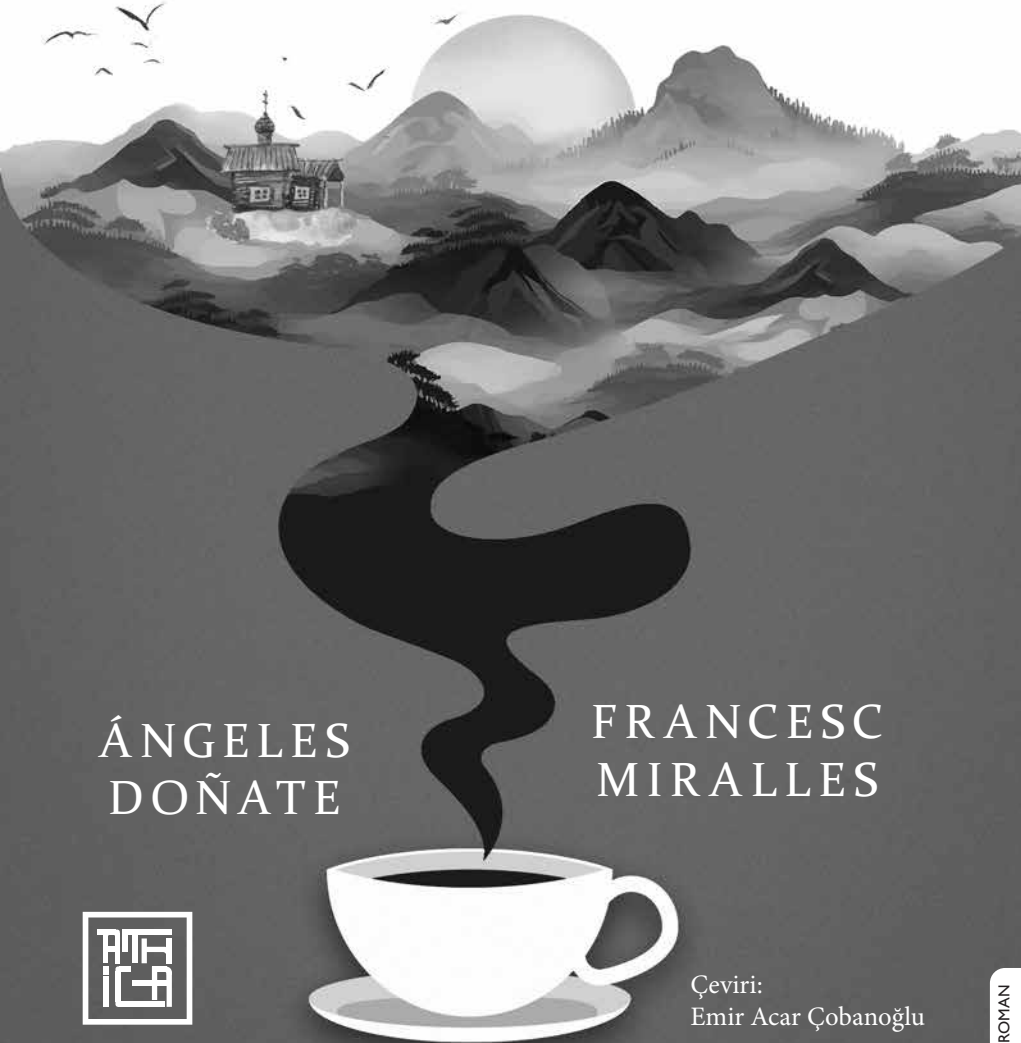
Sertifika No: 45464 **Tel:** (0) 212 630 64 73

Her Son Yeni Bir Başlangıçtır

UÇURUMDA SON ÇAY

Hayatının Geri Kalanında Ne Yapmak İstiyorsun?

ÁNGELES
DOÑATE

FRANCESC
MIRALLES

Çeviri:
Emir Acar Çobanoğlu

Gecenin en karanlık anı, şafak sökmeden az önceki andır.

– İngiliz atasözü

İÇİNDEKİLER

1. Gizem İçinde Başka Bir Gizem.....	9
2. Son El.....	15
3. Uçurumun Adamı	25
4. Hayalet Köy	31
5. Dağın Eşiğine.....	35
6. Cennet Tapınağı.....	41
7. Şefkat	45
8. Geleceğin Yürüyüşçüsünü Kurtarmak.....	59
9. Işık.....	63
10. İki Hediye	67
11. Hatıraların Küçük Müzesi.....	75
12. Başarısızlığın Acı Çayı	79
13. Dünyada Bir Astronot.....	87
14. Kaçak Yolcu	91
15. İssizliğin Ötesinde	97
16. Endişe Bebekleri	101
17. Ayrılan Yollar.....	105
18. Uçurumun Şarkısı.....	109
19. Bir Bardak Süt	119
20. Buda'nın Mesajı.....	123
21. Rüzgâra Açıklanan Sırlar	125
22. Maskeler Ülkesinde	131

23. Cennetin Gözcüsü	139
24. İki Kişilik Dans Adımları.....	141
25. Yılan Ve Yıldızlar	149
26. Yıkık Krallık	153
27. Yerleşim Alanı	161
28. İstedğin Ve İhtiyacın Olan Şey.....	165
29. Aşkın Heba Olmuş Yolları	169
30. Son İzler	173
31. Ailevi Durumlar	183
32. Yaşamaya Devam Etmek İçin Üç Sebep.....	189
33. Karmak Ve Bozmak	197
34. Şafak Kızı	201
35. Birinin Onu Yapması Gerekecek.....	205
36. Ya Eğer?.....	209
37. Çok Geç.....	213
38. İkinci Bir Şans.....	215
39. Hedefi Olmayan Adam	221
40. Sadece Şimdi Ve Asla, Şimdiden Daha Fazladır	225
41. Sonunda Açığa Çıkan Sırlar	229
Son Söz	235

GİZEM İÇİNDE BAŞKA BİR GİZEM

Her şeyin bitmiş olduğunu sandığım akşam, hayatımın başlamak üzere olduğunu tahmin etmiyordum. Erkek kardeşimi toprağa henüz vermiştim ve boş bir yolda araba sürüyordum. Arka koltukta kardeşimin küllerinin bulunduğu bir vazo taşıyordum.

Vasiyet bırakmamıştı, fakat iki yıl önce yazılmış bir günlükte “eğer bir gün hayat treninden ayrılırsa, küllerinin Las Rocosas’taki Monte Dağı’nın eteğinde bir kulübenin dibine saçılmasını arzuladığından” bahsediyordu. Şu an adli polisin elinde olan defterde kendi sözleriyle itiraf ettiğine göre, mutluluğun biricik günlerini kesinlikle orada tanımıştı. Görünüşe göre, yerin güzelliğinin ötesinde, kasvetli ruhundaki o ışık vahasının sorumlusu Eileen’miş gibi görünüyordu.

Jonathan, bir sohbet erbabı örneği değildi, bana hiç Eileen’den bahsetmemişti. Onu sadece birkaç kez gördüğüm son yıllarda, içinde bir yerlerdeki bir ülkede çıkışının mümkün olmadığı bir sürgündeymiş gibi, hep düşüncelere dalmış durumdaydı.

Bu, o yaşıyorkendi.

Cenaze yeri çalışanının “fiyatlandırmanın oyulmuş bir ithafı da içerdiğini” bana ısrarlı hatırlatışından sonra yazmak aklıma

gelen o yazının kazınmış olduğu gümüş kaplamalı pirinç kaba dikiz aynasından baktım.

Sevgili kardeşim,

Her zaman benim için bir gizemdin.

Ve şimdi gizemlerin en büyüğüne gidiyorsun.

Sen başka bir gizemin içinde bir gizemsin.

Seni çok özleyeceğiz...

Toni

Görevli bunu okuyunca kaşlarını çatmıştı. Büyük ihtimalle yazıyı soğuk bulmuştu ya da tamamen saçmalık gibi görmüştü. Bu konuda ona hak veriyordum. Küllerin kulübenin yanındaki bir çayırdaki biteceğini farz edersek; boş vazoya o yazıyla artık içinde merhumun hatırasının bile olmadığı, hiçbir şey içermeyen anlamdan yoksun bir şeye dönüşürdü.

Hastalık derecesinde diyebileceğimiz bir noktaya kadar gizli kalmış, ölümünün nedenleri bile tam anlamıyla açıklığa kavuşmamıştı. Resmi polis raporuna göre, saatte yüz kilometreden fazla bir hızla bir virajda yoldan çıkmış ve yüksek gerilim kulesine çarpmıştı. Jonathan oracıkta hayatını kaybetmişti.

Otopsi, kanında ne uyuşturucu ne de alkole dair bir iz bulunduğunu açığa çıkarmıştı. Bununla birlikte, hayatını kurtabilecek olan emniyet kemerini takmamış olması polislere bunun gizli bir intiharla ilgili olabileceğini de düşündürmüştü.

Artık asla bilinemeyecekti. Jonathan'ın başka bir sırrı olarak kalacaktı. En sonuncusu.

Dikiz aynasından vazoya bakarak konuştum:

“Hayatımı mahvettin, biliyorsun değil mi? Benden yardım isteyebilirdin, isteseydin sana yardım edeceğimi biliyorsun. Seni ne zaman hayal kırıklığına uğrattım? Şimdi senin yüzünden yalnızım.”

Yanağımdan bir gözyaşı süzülürken kardeşimin buna vereceği cevabı hayal ettim. Sesini Ford Mustang'ın içinde neredeyse duyabiliyordum.

“Bizzat yapmadığın şeyden ötürü beni suçlama. Beni en son ne zaman aradın? Yeni yıl içindi ve ondan sonra altı ay geçti.”

“Bana bunu söylemeye hakkın yok! Neden hep arayan ben olmak zorundaydım? Tanrı'nın her günü senin için müsait oldum... Ya da kiralık dairen için cebimden depozito ödemedim mi? Bir miktar, bu arada, hiçbir zaman sana yakınmadım.”

Şüphesiz onu tam olarak şöyle cevaplardı:

“Para... Gerekçe olarak hep para. Yanlış bir şekilde, para ödeyerek hayatla ilgili görevini zaten yerine getirdiğini düşünüyorsun. Babamla olduğu gibi. Huzurevinin aylık dört binlik ücreti de senin cebinden çıktı, ama onu ziyaret eden sadece bendim. Neredeyse cenazesine gelmiyordun.”

“Yüzüme vurma bunu Jonathan ya da...”

Görüşümü engelleyen gözyaşlarını silmek için bir elimi direksiyondan kaldırdım. “Pekâlâ, babam Alzheimer hastalığının sonunda hiçbir şeyi idrak edemiyordu. Ona son ziyaretimde bana kim olduğumu bile sordu.”

“Güzel bahane, fakat sen onun kim olduğunu biliyordun Toni.”

İssizliğin ortasındaki o yolda sakinliğimi korumaya çalışırken iç çektim. Hava kararmaya başlıyordu ve küflenmiş bir tabela bir sonraki dinlenme tesisinin on mil uzakta bulunduğunu gösteriyordu.

“Haber ajansına başladığımdan beri ölümüne çalıştım ve bunu biliyorsun. Bu sayede ihtiyacın olduğunda sana yardım edebildim, babamın bütün tedavi masraflarını ve ölünce de borçlarını ödedim...”

“Eğer bu kadar iyiyisen, neden hayatta yapayalnızsın? Karın daha evlendiğiniz sene evi terk edip gitti. Ben hep sorunlu

kardeş damgasını omuzlarımda taşıdım, ancak sen de hayatına dikkat et... İyisinden bir gözden geçirilmeyi hak ediyorsun.”

Kardeşimin ciddileştiğinde yüzünde beliren ağırbaşlılık ifadesini hatırlayınca gülümsedim.

“Bana Karen’in neden çekip gittiğini sorma çünkü hâlâ bilmiyorum... Onu tanıdığımda San Francisco’da uyuşturucu bağımlısı bir kadın ve ona kötü muamele eden kocasıyla paylaştığı yirmi beş metrekaarelik bir dairede güçbela geçiniyordu. Ben onu oradan çıkardım ve ona bir yuva verdim... Onu, tutkusu olan resim yapmaya kendini adayabilmesi için çalışmaktan da kurtardım. Başka ne umuyordu ki?”

“Belki de biraz senin zamanını Toni. Eve döndüğünde, yaptığı resme ilgi gösteriyor muydun? Ona ne düşünmüş veya ne hayal kurmuş olduğunu soruyor muydun? Bir günden diğerine neredeyse hiç açıklama yapmadan gitti diyorsun. Neden önce bir problemi olup olmadığını öğrenmeye çalışmadın?”

“Bunda sana hak veriyorum. Son yıllarda çok yoğunum. Bir iş kurmanın gerektirdiği şey budur, tek bir fırsatı bile kaçıramazsın. Bazen geceleri o kadar geç geliyordum ki Karen’i uyurken buluyordum ve ertesi gün o daha uyanmadan kalkıyordum. Ancak bana göre, bu beni terk etmesini haklı çıkarırmaz. Eğer bir problemi vardiyorsa, bunu anlatmak için herhangi bir saatte beni arayabilirdi, değil mi? Tıpkı senin gibi...”

“İnsanlar istemekte zorlanırlar kardeşim. Kırklı yaşlarında hâlâ bunu çözememiş olman inanılmaz. Bilhassa biri senin kadar meşgul olduğunu gösterince. Diğerleri rahatsızlık vermek istemezler, özellikle seni seviyorlarsa. Bu yüzden susarlar ve giderek daha çok susarak ve azalarak en nihayetinde biterler. Ama öyle ama böyle, ta ki bir gün yok oluncaya kadar.”

Ellerimin titremesini önlemek için direksiyona sıkıca tutunurken “Yeter artık Jonathan” dedim.

“Sen faturaları ödeyerek ona zaten yardım ettiğini sanıyorsun, ama gerçek şu ki babanı terk ettin ve daha sonra da eşini. Ve beni de terk ettin.”

Öfke bana aracın kontrolünü kaybettirmeden, arka koltukta bekleyen vazoya küfürler yağdırarak benzin istasyonuna doğru saptım, zamanın durmuş gibi görüldüğü bir lokantanın yanına çektim.

SON EL

İştahım yoktu, bu yüzden büyük boy bir bira istedim, onu bir tane daha takip etti ve sonra kafama üşüşen düşünceleri dağıtmaya çalışmak için iki tek burbon viski attım.

Sarhoşların yaptığı gibi yine kendi kendime konuştuğumu fark ettim. Azıcık bir zihin açıklığı, kardeşimin sonuna özenmediğim sürece yola geri dönmem gerektiğinden emin olmamı sağladı.

Hassas bir el omzuma dokunduğunda, arabada sızmaya karar vermiş olarak hesabı ödemek için zorlukla ayağa kalktım.

Şaşırmış bir şekilde arkama döndüm ve yetmişlerinde olması gereken, mübarek biri gibi görünen bir kadın gördüm. Konuşmadan önce nazikçe gülümsedi:

“Hemen gitme. Önce sana bir kahve ısmarlamama izin ver.”

Mahcup bir şekilde cevapladım:

“Ben de araba sürmeyi düşünmüyordum, ama bunu kabul ediyorum. Evet, kesinlikle bana iyi gelecektir.”

Kadın, sünger gibi içmiş olduğum masada karşıma oturdu. Şüphesiz, bir süredir beni izliyordu. Gözünden kaçırılmayacağı kadar belirgin bir utangaçlıkla afallamış şekilde ona baktım.

“Kendini suçlu hissetme lütfen. Herkesin kötü bir günü olur.”

Bezgin bir garson kahve fincanlarını doldururken, “Keşke sadece bir gün olsaydı...” diye mırıldandım. “Bütün hayatımın bir hata olduğuna inanıyorum. Kahrolası bir hata... Ve en kötüsü de düzeltmek için artık geç.”

Konuşmadan önce sıcak ve küçük elini benimkinin üzerine koydu:

“Katiyen! Bazen hayatın bize büyük gelen bir takım elbise verdiğini hissederez, ancak terziler de bunun için var.”

Bununla ne demek istemiş olduğunu anlamadan ona baktım. Hâlâ konuşmaktan âciz halde, kahveden bir yudum aldım. Bu kadın, kıskanılır zindeliğinin yanında dünyanın tüm zamanına sahip gibi görünüyordu.

Kahvenin kokusunu içine çekmek için fincanı kaldırdı ve hâlâ aşırı sıcak olduğunu anlamış gibi tabağın üstüne geri bıraktı. Ondan sonra, doğrudan gözlerime bakabilmek için çantasından antika çerçeveli eski bir gözlük çıkarıp taktı ve döküldü:

“Sana özel bir takımı dikecek terziyi bulamıyorsan, sana anlatacağım bir hikâye var. Belki bir yararı dokunur. Bu arada, adım Rose.”

Devamında, benim dikkatime güvenebileceğinden emin olmak istiyormuş gibi sustu. Yorgun bir suratla kafa sallayarak onayladım.

Sadece birkaç hafta önce, eğer bana kurabiye reklamından çıkmışa benzeyen bir büyükanneyle bir lokantada yarım saatimi harcayacağımı söylemiş olsalardı, kuşkuyla gülmüş olurum. Ama işte oradaydım, bu Samaritan kadının yemini yutmuşum. Beni bir soruyla şaşırttı:

“Bana baktığında ne görüyorsun?”

Restorandan çıkmamış olmanın pişmanlığıyla, nezaketen kendimi bu tahmin oyununa devam etmeye mecbur gördüm.